

Обранка (Наречена #2)

КУПИТИ

Про книгу

Серена — сирота без своєї зграї. Ні на кого не схожа, перша напівжінка-напіввовчиця, вона мала б покласти край багатовіковому розколу між видами. Натомість стала розмінною монетою в боротьбі за владу між перевертнями, Вампірами й Людьми. Вороги підступають дедалі ближче, і єдиний Серенин прихисток — біля нього... Коен Александер, Альфа Північно-західної зграї, звик до беззаперечного послуху. Лише безумець наважиться загрожувати його партнерці. І, навіть не тішачись одвітним коханням, Коен зробить усе, щоб захистити обранку...

Пролог

Дитина добре навчена — не родиною, а життям.

Коли хтось вибив двері, вона побігла до матері, але не шукала в неї розради — навпаки, хотіла розрадити її. «Ходімо зі мною, — кортіло їй благи, однак слова застрягли в горлі, тому вона потягнула за материн рукав. — Ходімо зі мною. Так буде краще».

Але мати вивільнилася й навіть не зиркнула на дівчинку. У неї не було вибору, і вона втекла нагору сама. У спальні заснув чоловік — жорстокий, противний Вовк, який лякав її майже так само, як ті, що вдерлися в будинок. Утім, вона потрусила його за плече, щоб попередити.

— Я намагаюся хоч раз, бляха, відпочити, — заревів він і відштовхнув дівчинку. Вона пригнулася, тож він не зумів її вдарити. — Якщо не стулиш пельку... — Він змовк, усвідомивши: щось не так. Вона роззирнулася, шукаючи схованку, й залізла в шафу.

Довгий час так і сиділа. Обійняла руками коліна й вдихала захле повітря, що пропахло старим одягом. Коли почулися крики, вона почала рахувати. Люди в будинку завжди називали її дурною, але вона вміла рахувати аж до тисячі. Числа в її голові, що накладалися одне на одне, приглушували стогони болю, гучні обрзи, тріск зламаних кісток. Вона мовчала, навіть коли звуки погучнішали й наблизилися.

Двісті двадцять п'ять. Двісті двадцять шість. Двісті двадцять...

Під дверцята шафи затекла густа кров, і дитина більше не могла контролювати себе. Не встигла затулити рота, як її зойк відбився від стінок переповненої шафи. Дівчинка знала: вважай, тепер вона мертва.

Ні. Ні-ні-ні.

Тремтячи, вона прикусила губу й почала молитися старому богові своєї матері. У темряві було не розгледіти колір крові. «Спокійно», — звеліла вона собі й зарилася в куну благих ковдр.

Стогони затихли ще хвилину тому, але в будинку досі чулася метушня. Можливо, то її мати. Можливо, вона підіймається нагору, шукаючи дівчинку...

Двері шафи розчахнулися. На дівчинку витріщилася темна постать, і її високий силует підсвічувався яскравим сяйвом лампи.

То була Смерть. Якби Смерть була людиною.

Охоплена жахом, дівчинка роззявила рота й набрала в легені повітря, готова заверещати. Але чоловік підніс пальця до губ, і той простий наказ знерухомив її.

— Не люблю верески, — пояснив він, наблизившись.

За ним було видно труп Вовка, якого вона намагалася попередити. З рани на його шиї витікала темно-зелена кров.

Вона буде наступна.

— Не переймайся. Це не тому, що ти видала себе звуком. — Голос Смерті прорізав тишу низьким гуркотом.

Здавалося, він на щось перевів увагу, роззирався кімнатою, ніби щось загубив. — Я занюхав тебе, щойно зайшов у будинок. — Він присів до дівчинки, байдуже вступивши у кров.

Зуби дитини зацокотіли від страху. «Благай, — наказав якийсь голос. — Благай його». Але її рот не розтулявся.

— Ти там? — гукнув хтось із першого поверху, і дівчинка стрепенулася. Вона намагалася бути сміливою, але обличчям заструменіли сльози. Чоловік це помітив, і на його обличчі з'явився невдоволений вираз — як у матері, коли дівчинка нарікала на їхнє нове життя.

Слабачка. Тюхтійка. Егоїстка.

Він зітхнув і потягнувся до дівчинки, а вона міцно заплющила очі. Під несамовите калатання серця залишилося єдине бажання: щоб кінець настав швидко. Хай це буде швидко. Хай болить, але закінчиться швидко.

Але тоді він витер великим пальцем сльози на її щоках, і вона розплющила очі.

— Агов! — на сходах пролунав голос, цього разу ближче. —
Щось треба?

Чоловік не відводив темних очей від дівчинки. Знову зітхнув.

— Телефонуй у службу соціального захисту.

— Трясця. Скільки цього разу?

— Одна. — Чоловік загравав жовнами, востаннє провівши пальцем. — Не плач. Або плач, якщо хочеться. Але так буде краще. Я щиро сподіваюся, що це буде найгірший день у твоєму житті. — На його губах з'явилася легенька усмішка. — Коли ти востаннє їла?

Вона кліпнула, вражена зміною теми. Правда в тому, що вона не пам'ятала. Учора? Два дні тому?

— Ходімо. Знайдемо тобі щось гаряче. — Він простягнув до неї руки, а дитина, не в змозі переступити липку зелену калюжу, не розуміла, чому дозволила вбивці підняти себе й занести на перший поверх. «Можливо, він і матері допоміг», — подумала вона, впевнена, що чоловік був для цього достатньо сильний.

Так, він їй точно допоміг. Вони точно зараз їдуть до неї. Тож дівчинка зарилася обличчям в шию незнайомця й піддалася колисковій його повільного серцебиття. І, добре вмючи це робити, знову почала рахувати до тисячі.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ